

Kongefod

Af Carsten Ploug Olsen

Lemurien

Længe før vor tid, og længe før vores tidsregning overhovedet begynder, lå der langt ude i det, der i dag er hav og som vi kalder *Stillehavet*, et rigt og vidtstrakt kulturland. Landet var tyndt befolket, og i henseende til det vi i dag kalder kultur og civilisation, nåede det ikke på højde med os og det vi har bygget op gennem årtusinder, men dengang var det det højeste, det mest sublime mennesker endnu havde bygget op med møje og fra grunden, sten for sten, tanke for tanke, hjerte for hjerte.

I dette nu forsvundne og helt ukendte rige lå en morgen for så længe siden en lille dreng i sin families telt ved siden af sin mor, og han følte det, idet han ikke sov og ikke helt var vågen, som om en venlig ånd blidt rørte rundt i hans tanker med en usynlig pind, og verdner fødtes og forsvandt, han talte med nogen, men vidste ikke med hvem, blå fugle fløj mod ham – eller gjorde de, sov han eller var han vågen, han vidste det ikke – med små hvide tavler i næbene, tavler som han på magisk vis kunne tyde, og de sagde ham så meget som *alt er godt, vær tryk*, og han sank atter ned under drømmens tærskel, ned i det dybe, men venlige intet. Det sidste han sansede var duften af mors velduftende ånde, en sød og dejlig og velkendt duft, og den beroligende og behagelige lyd af hendes blide åndedræt helt tæt på; og så var han væk.

Itaqh var hans navn. Somme tider kunne drømmene også være uhyggelige. Specielt dem hvor han så *Den Sorte*. Pludselig kunne han være der, midt i drømmen, som om han brød ind og overtog ham, besatte ham, åd hans tanker og drømmenes krop. Så stod han der, ikke andet, han stod der bare, klippefast, urokkelig, som et tegn han ikke kunne viske væk, selv om han prøvede, og de blå fugle forvandlede sig til sorte, uhyggelige ørne med blod om næbene og blod dryppende ned på hans ansigt fra ukendte højder. *Han er bange*, sagde en fjern, blid stemme en gang i sådan en drøm, men han viste ikke om det var ham eller *Den Sorte*, der var bange, det kunne være dem begge eller betyde noget helt andet.

Mor havde snakket med *Ehnum*, *shamanen*, om hans mareridt, og han, *Ehnum*, havde prøvet med besværgelser at tvinge uhyret væk fra hans drømme og hans indre. *Itaqh* havde gennemgået renselsen og været – så lille han var og endnu ikke parat – med *Ehnum* på sjælerejser til *Athahalka*, *åndernes rige*, for at forsone guderne, der åbenbart var vrede, men intet havde virket. Drømmene kom igen med regelmæssige mellemrum og til sidst sagde *Ehnum*: *Itaqh, den der ser det største onde, rummer også det største*

gode. Du skal følge efter mig som shaman, når jeg drager til Athahalka og bliver der. Jeg vil søge at forberede dig, lære dig hvad jeg ved, og jeg vil søge at vække det største gode i dig, det som nu ligger i blund i dit indre, søge langsomt at folde det ud. Da kan du møde det største onde uden frygt, og da vil du kende din vej og din skæbne. Du skal bringe Den Sortes mana til verdens ende og begrave den der, og af dens aske kan du nære Livets Træ, det, der nu visner og dør lidt dag for dag, så længe Den Sorte hjemsøger dig og os. Itaqh, du er kun en dreng, og du burde ikke høre disse ting nu, men en dag vil du blive stor, stor nok til at udfylde mandens sandaler og shamanens tøj og Den Vises hud. Jeg, Enuhm, har talt!

Med denne tale og fra denne stund skød Enuhm Itaqhs livspil af mod himlen, og den steg og steg som en stjerne i mørke, mod det ukendte, langt ind i Athahalka, indtil den nåede sit *zenit* og han led sit livs første nederlag og sit største tab, idet han så *Den Sorte* i hans fulde urokkelige majestæt og dybe rædsel uden at kunne vinde ham tilbage – for det var det, han skulle. De fleste tænkte, at det handlede om at tilintetgøre *Den Sorte*. Det var ikke sådan. Han skulle tilgive og bede for ham, sådan som den fjerne, milde og klangfulde stemme sagde til ham i det kritiske øjeblik. I stedet forbandede han ham, og derved kom han i *Den Sortes* magt. *Den Sorte* og hans fæller gravede derefter Itaqh og med ham *Lemurien* og Livets Træ i de ondskabens bølger, som skyllede ind over verden, verden, der blev mørk og øde og tom, og kun *Den Hvides Ånd* svævede endnu over *Urdybet*.

Atlantis

”I *Åbenbaringen* er sagnlandets udseende og nøjagtige beliggenhed angivet, så det kan findes ved eventuelle eftersøgninger. Det svarer til at man lægger *Koh-i Nur*, engang verdens største, kendte diamant, *Lysbjerget*, frem på åben gade og tildeler ejerskabet til den første, der samler den op. Det har imidlertid ingen gjort endnu, tværtimod er mennesker som veget tilbage, idet man måske tænker: *Dette er for godt til at være sandt*. Vi der er optimistisk anlagte vil derimod tænke: *Det er godt, derfor er det sandt*.

I *Åbenbaringen* hedder det, at sagnlandet eller sagnøen nogenlunde havde form som et skråtliggende, langstrakt og omvendt latinsk S, med den øverste bue til højre, den nederste til venstre, og at øens nordligste punkt lå ved ca 40 grader nordlig bredde, 34 grader vestlig længde, at det mod syd strakte sig til ca 25,5 grader nordlig bredde, mod vest til 47 grader vestlig længde, 27,5 grader nordlig bredde, mod øst til ca 28 grader vestlig længde. En tænkt linje med udgangspunkt i den engelske by *Plymouth* til midt på øen *Trinidad* vil danne et længdesnit gennem øen, tangerende dens østligste og sydligste punkt. Øens største halvdel vil da ligge vest for gennemsnittet.

Sagnlandet *Atlantis*, den atlantiske højkultur, der nu for længst er tabt og sunket i havet, oplevede for mange tusinder år siden en invasion af synligt mørke, et mørke så ekstremt, at det i løbet af ganske kort tid satte himmel og jord i bevægelse, bragte dem i ulave, så mægtige vulkanudbrud til sidst fuldstændig tilintetgjorde den engang så stolte ø og civilisation. Det sidste altødelæggende vulkanudbrud skabte en flodbølge, som bortskyllede alt, og vi har mytiske beretninger om denne frygtelige katastrofe ved forskellige helligteksters omtale af *Syndfloden*. Kun få af øens mennesker reddede livet ved katastrofen; nogle af dem der overlevede, blev stamfædre til blandt andet aztekerne, toltekerne og inkaerne.

Atlantiderne tilbad Solen og ilden som vi også kender det fra andre kulturer, for eksempel fra *Indus-kulturen* i Indien, og perseren *Zoroasters* rituelle omgang med ilden som det er os overleveret gennem *Avesta*. Og dermed slutes ringen tilbage til de første mennesker, der, ængstelige over det mørke, der strømmede mod dem fra deres faldne skabere, i angst strakte hænderne mod den rødligt lysende Sol, Jordens lys, den Sol, der kun vanskeligt formåede at gennemtrænge det altomfattende mørke og at sprede det og dermed bringe lys og liv og varme til de stakkels, stakkels mennesker.”

Da *John Emerson Walcott* havde skrevet denne korte tekst, ramte tvivlen ham. Var det godt nok? Til en *Wikipedia*-artikel, måske. Eller måske snarere til en halvt skønlitterær, halvt faglitterær tekst udgivet på nettet et andet sted. Til en videnskabelig afhandling, næppe. Ville han ikke med denne tekst, hvis han fortsatte arbejdet med den – parallelt til *Nietzsche* og hans skrift *Die Geburt der Tragodie* – ødelægge en ellers lovende, akademisk karriere ved blot at videregive informationer fra en *Åbenbaring*, som på ingen måde var anerkendt, og som man – i det omfang folk overhovedet kendte den, eller bare titlen – generelt stillede sig meget tvivlende eller endda afvisende overfor?

Alligevel kunne han ikke lade være med at tænke, at dette arbejde var nødvendigt, og at han var nødt til at fortsætte. Ske hvad der ville. Var hans lille person og karriere ikke ligegyldig i forhold til sandheden, og var han ikke forpligtet til at grave videre i studierne, søge informationer i parallel og kendt litteratur og videnskab selv om det måske betød, at han ligesom alle andre virkelige pionerer måtte betale prisen – sit navn, sit omdømme, sit job, sin sikkerhed? Eller skulle han ligeså stille lade som ingenting, lade som om sandheden ikke vedkom ham, lade som om han intet vidste, lade *Åbenbaringen* ligge hvor den nu lå, i totalt mørke og ukendt af de fleste, i hvert fald hans videnskabelige kolleger?

Eller ville han ikke dermed blive det han foragtede mest af alt: En fej mand, der hyttede sit eget skind, og ikke turde stå alene? John så ud ad vinduet på sit kontor og sukkede. Bladene var begyndt at falde, snart kom sneen vel. Det ville bliver vinter, det ville blive jul, og så – måtte han tage en beslutning. *Måske går jeg næste vinter rundt i kulden*

derude, uden tag over hovedet, hjemløs, fattig, elendig, sulten. Eller også sker miraklet. Han satte fingrene til tasterne igen, tøvende, prøvende. Kan jeg stå alene? Er jeg stærk nok? Også til at modstå latteren? Vi får se.

Kharru

O, vældige Rha, milde, retfærdige Hersker, mægtige Herre, lysende går dit fjed over verdens bue hver dag, mægtigt hæver du din arm over mørket hver morgen, og genføder lyset evigt, vi giver dig her et liv tilbage til dig, et liv, som har krænket dit liv og din hellige mana, besudlet og vanæret din skabelse og din retfærdighed ved at tage liv. Modtag vort offer!

O, mægtige Shunut, du ildens vogter og skaber, bortbrænd nu dette liv, som vi sænker i din flammende trone i jordens dyb, fjern krænkelsen og besudleren, tag liv, giv os liv, vældige ild, modtag vort offer!

Den rystende, lænkede mand blegnede. Det var nu. Det var nu det skulle ske. Han så ned, og fik øje på et lille firben, der kravlede hen over stenene nær kraterets kant. Havde han dog bare lyttet til *Lukh* og ikke forgrebet sig på *Ilha*. Havde han dog i det mindste skånet hende og ikke taget hendes liv i angst for at hun skulle sladre. Så var dette ikke sket.

Milde Rha, vældige Shunut! Tag blot mit liv, men vær min sjæl nådig, tænkte han i dyb fortvivelse og sjæleangst. Hvad skete der bagefter? Han vidste det ikke. Han måtte springe, de ville kaste ham i dybet, det var retfærdigt, han bøjede sig i ånden. Men, *Rha, du kender mit hjerte, kender min anger, tilgiv! Udslet mig ikke! Lad min krop dø, men lad min ånd leve!*

Et øjeblik var det som om firbenet stoppede op og så på ham. Ligeglad. Den havde et liv, måske et langt liv, endnu. Den tænkte måske: *Ven? Fjende?* Han havde lyst til forsigtigt at tage det op, tale til det, bede det tilgive ham, bede det gå i forbøn for ham hos Rha. Den var uskyldig, den kunne tale. Han måtte tie. Og lide. Et kort øjeblik, og så?

Ypperstepræsten tav og så på *Kharru, den høje mørke*. *Kharru* vendte højre hånd nedad. Det var nu. Kun *Kharru* kunne benåde ham nu. Han kunne. Men han gjorde det ikke. Det var som om *Kharru* og med ham hele verden ønskede at kaste ham i dybet, ved forenet vilje, han havde ingen plads blandt mennesker. Han var fortabt. Han skulle brænde for verden og for evigt. Verden ønskede det, verden ville det. Han skulle brænde for evigt. For evigt.

Åh nej, Rha, lad det ikke ske, modtag mine tårer, se min fortvivelse, se min anger, lad mig gøre det godt igen, frels mig, jeg er ikke værdig til din mildhed, jeg var streng og nådesløs da jeg dræbte hende. Jeg tænkte kun på mig selv. Og se nu! Men, Rha, du er ikke streng og ikke nådesløs, du er mild og retfærdig, åh Rha, jeg brænder, jeg brænder allerede, min ånd brænder, jeg er bange, åh Rha, vær...

Med et flængedes luften af et skrig. Manden styrtede. Han var væk. Rhas retfærdighed var sket fyldest, Shunut havde fjernet skændslen fra Jorden. Nu brændte han.

Kharru løftede hænder og åsyn mod himlen og takkede Rha. Han sænkede hænder og blik mod kraterets bund, takkede Shunut for at modtage offeret. Gudernes vrede ville forsvinde, tørken ville forsvinde, kvæget ville igen få frodigt afkom og give meget kød og mælk. Sådan ville livet vende tilbage. Skændslen, synden var fjernet fra dem. Rha havde modtaget offeret. Rhas retfærdighed var sket fyldest.

Langsomt bevægede processionen sig tilbage mod *Lukna-Tee-Rha*, idet præsterne slog på de store messingbækkener og præstinderne sang de hellige hymner. I aften ville de tjene Gud med en offerfest, hvor alle skulle deltage. Og i morgen tidlig ville Rha igen løfte sin mægtige hånd over mørket og genføde lyset og gå sin strålende bue over himlen og verden. For Rha var mild og retfærdig.

Inferno

Faldne ånder kvaler lide
Og mod helveds rædsler stride;
Rundt de vade her i blod,
Brøden lænker deres fod.

(Fr. Paludan-Muller; *Caracalla – Roma Infernalis (Hilsen til Danmark)*)

Ligesom Guds Rige ikke er et sted, hvorom man kan sige: Her er det! sådan er det også med helvede. Det er ikke steder, men tilstande.

Sådan tænkte *Appius*, idet han sneg sig langs murene i indre by. Det er en enkel parallelslutning fra evangeliet. *Måske er der kun de to muligheder, og måske starter det her.* Han kendte den hellige skrift og han kendte kniven, han brugte mod de to. Men det var retfærdigt. Han havde længe haft mistanken. Så overraskede han dem sammen i *Maximus' seng. Beskidte liderlige køtere.*

Siden dengang, som egentlig kun var i sidste uge, var der sket flere skæbnesvangre ting: Han havde følt en momentan lettelse, som om det indre pres endelig lettede og

forsvandt, da han handlede. Men derefter havde hans indre igen langsomt, ubønhørligt trukket sig sammen, var frosset til, og en mærkelig flod af uhygge og tvang strømmede igennem ham og knuede hans sind og hjerte. Det der først var lettelse, blev til ubærlig byrde ved sammentrækningen og nedfrysningen af hans indre. Og tiden gik i stå. I går syntes ham som en evighed siden.

Efter at den første, illusoriske lettelse han havde følt, var blevet afløst af pinen, nedfrysningen, lukkede et fængsel sig om ham, døren gik i lås og nøglen drejet om to gange. Fængsel? Helvede! Det eneste han nu kunne håbe på, var nåden. Frelse på trods af alt og al rimelighed. Sådan lærte evangeliet at det kunne være. Men nu havde han også mistet troen. Hvad var tilbage? Intet! Men han kunne ikke dø sådan. Det var umuligt. Han måtte finde en vej.

Der var ingen vej. Nu var han hjemme hos sig selv igen efter den korte angstfyldte vandring rundt i byen, hvor han hele tiden havde set sig nervøst over skulderen, og hele tiden forventede en tung arm lægge sig på hans nakke og skulder. Han kastede sig hvileløst rundt på sit skidne leje i det lille kammer, han lejede af *fru Claudia*. Der var kun dette helvede. Han knyttede næverne, det spændte om hans ansigt og kinder og bag hans øjne. Pludselig slappedes spændingen og han blev rolig. *Vejen. Der var jo en vej.* Den var ligeså enkel, som den var svær. Han tænkte igen, som for at værge sig en sidste gang, *det var retfærdigt. De havde fortjent det.*

Men vejen. *Vejen? Der var jo en vej. Han måtte tilstå. Melde sig selv. Tage straffen. Døden. De ville give ham døden. Og så kunne han dø.* Ja. Det var sådan det var. Det var det han måtte gøre. Der var ingen anden mulighed.

Da han havde besluttet sig, følte han det. *Nåden. Nåden kommer tilbage.* Den afløste med det samme den mørke, knuende flod i hans indre. *Nåden.* Og svagt skimtede han for sit indre blik det rige, han var på vej tilbage til, det rige han forlod for længe siden, det vil sige i sidste uge: *Guds Rige. For Guds Rige er ikke et sted, hvorom man kan sige, her er det, det er en tilstand.* Det er *det*. Jeg kan afdø til Guds Rige. *Jeg tager straffen og med den får jeg nåden.*

En velsignet ro sænkede sig over ham ved disse tanker. Han rejste sig fra lejet, og begav sig på vej det korte stykke til dem, der lige nu søgte efter ham. *Her er jeg. Det er mig I søger, mig der har gjort det, mig der er skyldig!* Derefter fred. Kun fred.